

Đề bài:

Trong buổi học
đầu xuân, các bạn
kể những niềm vui
ngày Tết và bỗng
nhiên nghe Bảng
Đen tâm sự. Em
hãy kể lại câu
chuyện đó.

Bài làm

Sau Tết, những buổi sớm mai thường se lạnh. Ngôi trường cấp một nhỏ nhắn còn ẩn hiện trong màn sương mỏng lửng lơ. Tuy mùa đông đã cởi chiếc áo xanh của mình để đón rước nàng xuân, thế mà ngôi trường vẫn còn như ngủ rất kỹ trong khi trời có gió heo may...

Rồi ông mặt trời ló dạng. Nắng rải vàng sân trường, nắng như những lớp bụi óng lên lỏi vào trong lớp học. Nắng rực rỡ và chiếu sáng các khuôn mặt đầy sức xuân của lớp tôi. Ngôi trường đã thức dậy.

Tụ tập tại lớp là các bạn nhỏ lớp 1A chúng tôi, ai cũng háng hái kể chuyện ngày xuân trong dịp nghỉ Tết vừa qua. Bé Mai với bím tóc mềm hoe hoe vàng, ngúng nguẩy đôi bướm trên đầu trông thật dễ thương. Bạn ấy khoe: “Năm nay, mẹ tôi đưa tôi xuống thuyền, dắt tôi về với ngoại nè, ở quê ngoại lạ lắm nghe, có dừa nước, có cây bần mà quả của nó chắc là ăn ngon lắm!”. Nam là một cậu bé lí lắc nhất lớp tôi cướp lời: “Tớ cũng về quê nội của tớ chứ bộ. Ở đó cũng có bần, tớ đã ăn nó rồi, chất ơi là chất, đầu ngon lành gì! Nghe nói ăn nhiều là chết vì ngộ độc đấy!...”

Bỗng có tiếng nói từ bức tường trước mặt: “Các bạn ơi, cho tôi tâm sự vài lời cùng các bạn với!”. Tất cả chúng tôi ngơ ngác, mọi người đều đưa cặp mắt nhìn lên tấm bảng đen và quay lại nhìn nhau.

– Ai vậy kia... – Mai lúng túng.

– Chẳng lẽ bảng lại nói được sao? – Nam im thin thít rồi nghi ngờ hỏi.

– Đúng đấy, chính tôi là Bảng Đen đang nói với các bạn đấy! Các bạn có cho tôi được nói đôi lời đầu năm mới không?

Mai chau mày:

– Nhưng mà Bảng ơi, “tâm sự” là cái gì, tôi không hiểu!

– Ừ nhỉ, sao lại không nói chuyện như tụi mình mà lại “tâm sự”? “Tâm sự” nghĩa là bạn định bày trò chơi cho chúng tôi phải không hở Bảng? – Nam cũng thắc mắc như Mai.

– Không đâu, tâm sự nghĩa là chúng mình trò chuyện thân mật với nhau đấy mà! – À, vậy thì Bảng cứ nói chuyện với chúng tôi đi. Đầu năm nghe Bảng nói chuyện chắc cũng thú vị lắm đấy! – Nam lên tiếng.

Bảng Đen chậm rãi tiếp lời:

– Chắc có lẽ từ khi bước vào lớp học này, cho đến hôm nay, đã bao lần các bạn theo bàn tay cô giáo nhìn thấy những chữ viết và những con số. Nhưng đã có bạn nào nghĩ và chú ý đến tôi chưa? Tôi không tự khoe mình đâu nhưng cũng thật là tủi thân khi thấy mình làm việc có ích cho mọi người mà lại bị mọi người hắt hủi và hành hạ.

– Ủa, đã có ai đối xử tệ với Bảng Đen thế hở bạn? – Mai lên tiếng cắt ngang lời Bảng Đen.

– Bạn hãy nhìn lên mặt bên phải của tôi thì rõ. Bạn có thấy những vết dao rạch chẳng chịt với việc khắc những chữ a, b, c xiêu xọ không thể xóa

được trên mặt tôi đây không? Và phía bên trái, bạn không thấy một mảng sơn của tôi đã bị bong ra do một quả banh các bạn đá trong lớp đập vào đó sao? Bạn hãy nhìn góc dưới của tôi đi, nó bị vênh ra và gãy mép, đó là do các bạn treo tôi trên hai sợi dây thép nhỏ xíu cho nên một lần các bạn níu lấy tôi để quét mạng nhện và tôi rớt xuống mới ra có sự đó...

– Bảng ơi, bạn trách chúng tôi nhiều quá đấy, đầu năm như vậy là chúng tôi không hên tí nào. Sao bạn không trách người nào đã kẻ trên mặt bạn cơ man là những ô vuông? – Nam trách Bảng.

Bảng giải thích:

– Ô, vậy là bạn đã nghĩ sai cho người ta rồi. Nếu không có những ô vuông đó thì các bạn khó lòng mà tập viết cho đúng dòng, đúng ô ở trong tập. Nó cần thiết hơn là bạn tưởng... Đây, có những đường rạch nó cần thiết và có những đường rạch nó nguy hại như thế đó.

Nam cúi đầu xấu hổ. Hình như thủ phạm của những chữ cái được khắc vào Bảng là do chính bạn ấy thiếu suy nghĩ mà có.

Bảng đen bống chuyển lời nhỏ nhẹ:

– Các bạn ơi, tôi nói để các bạn biết những sai lầm của mình mà sửa, chứ tôi đâu có trách móc nặng lời đâu. Tôi hy vọng là tôi sẽ được buộc chặt hơn, chứ cứ đứng thế này tôi e sợ một ngày nào mình lại bị đổ đánh rầm như đạo nọ... Các bạn ạ, lớp học này đón các bạn từ trường mẫu giáo lên đây đầu tiên chính là tôi. Và cũng chính tôi giúp các bạn tròn miệng tập nói chữ “O” lần đầu tiên. Các bạn còn nhớ cái ngày cô giáo viết nắn nót trong ô vuông chữ “O” khá to và sau đó cả cô trò cùng đọc. Rồi cô bảo các bạn theo đúng mẫu trên mặt tôi mà viết vào trong tập. Từ đó đến nay, bao nhiêu bài học đã qua đi, bao nhiêu lần mặt tôi được viết và được bôi xóa. Tôi hy vọng các bạn sẽ không phụ lòng cô giáo và nếu bạn nào còn biết cảm ơn tôi thì ráng mà học hành cho giỏi. Tôi cũng khuyên các bạn đừng có nghịch phá, đừng nói chuyện riêng và đừng ngủ gục ở trong lớp. Ở trên tường này mỗi lúc nhìn thấy vậy, tôi buồn quá và hôm nay mới có dịp được tâm sự với các bạn đây! Một năm mới nữa đã đến. Các bạn thêm một tuổi thì tôi chúc các bạn cũng thêm nhiều kiến thức và thêm nhiều việc tốt...

Tiếng trống đánh báo giờ vào học. Bảng Đen im lặng, chúng tôi ngồi im không động đậy. Cứ y như một giấc mơ, Mai vẫn đang tròn xoe mắt nhìn Bảng rất ngạc nhiên. Nam cúi đầu đượm chút buồn rầu. Tôi đành lên tiếng: “Cảm ơn bạn rất nhiều Bảng Đen ạ, chúng tôi xin hứa sẽ nghe lời khuyên chân tình của bạn. Và ngay cuối buổi học này chúng tôi sẽ treo bạn bằng sợ dây chì to và chắc hơn”.

Cô giáo đi vào lớp, chúng tôi nghiêm trang đứng dậy chào. Buổi học đầu năm bắt đầu...